

Myslím si, že ste to už prežili...

Je hlboká noc, sedíte pred svojim osobným počítačom a zubami - nechtami sa snažíte o to, aby ste zo seba vychrľili myšlienku, ktorá pohne zvráteným svetom.

Bojujete s vlastným podvedomím, ktoré z múdrych knížiek zhltnulo čosi o dôležitosti pozitívneho myslenia a snažíte sa zašliapnúť vlastné ego, ktoré zakopáva o všemožné každodenné negatíva.

Zrazu zistíte, že ste chodiaca kopa nešťastia fungujúca na báze tlačidla Power – Over.

Ráno vstanete, večer zaľahnete...a to medzi tým sa nazýva: „Život“

Akí sme, taký život žijeme a ľudia sme vraj všelijakí. Ak by som ja mala žiť svoj skutočný sen, tak sedím kdesi pri vlnách Egejského mora a píšem pre najväčšie knižné vydavateľstvá, ale či by ma to dokázalo duševne upokojiť, či je to fakt chýbajúcim dielom mozaiky, ostáva viaznuť vo vzduchu ako otvorená otázka... na dobu neurčitú. Len čo to prežijem, dám vedieť, pošlem Vám z diaľky pohľadnicu.

Zatiaľ sa budem prechádzať v milovanom meste Tornaľa a so zúfalým výkrikom o pomoc budem vyzdvihovať naše nedostatky.

Nuž áno, máte pravdu, mohla by som sa konečne nakloniť na ktorúsi z fungujúcich strán a družstiev.

Svoje texty by som mohla pozitívne podfarbiť podľa toho, kto by mi práve šéfoval aj to len v rámci zachovania popularity fandiach táborov. Ale to by som už nebola ja „Vaša Dadka“

Takže kým Vy budete voliť, hlasovať a podpisovať všemožné petície, ja sa na chvíľu zahľadím do seba tak, aby mi nezostal čas na kritiku iných. Keď sa viac neozvem, zožrali ma výčitky svedomia!!!

Totíž, mojím prvotným cieľom (ešte pred tým, ako som pustila ruky samovoľne behať po klávesnici) bolo napísať, že nás okrem chaosu a nezodpovedaných otázok obklopuje hnus a špina.

Po strate milovaného anjela som dnes chcela byť tak trošku šťastná. To preto som sa pobrala do nášho (moment, pozriem sa na displej fotoaparátu, aby som bola presná) MESTSKÉHO – PARKU ZOLTÁNKA. Naskytol sa mi pohľad, ktorý v podstate nezastrel odchýlku od štandardu Tornaľských všedných dní

a tak som si nepoplakala, len som začala byť znova „ja, večne nespokojná“

A tak už len dodám zopár vysvetliviek k cenným fotkám, ktoré si môžete pozrieť formou prezentácie:

® Mestský park bez jedinej lavičky

® Mestský park preplnený haldou smetí, medzi inými aj obrazovkou nefunkčného televízora – účinná likvidácia spotrebnej elektroniky.

® Mestský park s kolosálnou telocvičňou, s futbalovým ihriskom, kde rastie chrastie a tráva do výšky 158,7 cm (to aby gradovali pravidlá hry. Futbalový tím, ktorý nestratí loptu z dohľadu, dokonca potrafi do bránky bez ujmy na zdraví nervového systému...v podstate vyhráva)

® Životunebezpečný štadión. V Amerike vyperiete mačku v práčke a keď Vám chúd'atko odíde na slastnú večnosť do mačacieho neba, môžete súdiť spoločnosť za nekomplexný návod na použitie pračky, kde Vám nikto nepíše, že mačku v žiadnom prípade nemáte prať na 60-ke. Vysúdite si milión, ešte aj Vaše pravnúčatá žijú z úrokov. Tu sa vyberiete k mestskej telocvični na mestský štadión, spadnete do jamy, roztrepete si hlavu a po tom, čo Vás ktosi udá za nekorektné zaobchádzanie s majetkom mesta, máte čo robiť, aby ste zvyšok života nestrávil vo výkone trestu. ... a vôbec, za kostolom máme smetisko pri ňom roztrúsené zápalky a na uliciach dokaličené stromy...

Čo ja tu mám ešte riešiť???

Mohla by som menovať, ale dovoľte mi pozastaviť sa nad tým všetkým.

Áno, chcela som hromziť a nadávať, zrazu som však prišla na to, že som presne to čo Vy...nemý pozorovateľ. Odhliadnuc od toho, že v MESTSKOM PARKU nemáme ani jeden funkčný kontajner, smetí som sa ani len nedotkla. Povedala som: „Fuuuuuuj, aký hnus!“ „Fuuuuuuj aká špina!“ Mať tam pohodlné kožené kreslo a stôl na ktorý by som si mohla vyložiť nohy...to by bol dokonalý obraz dokonalej kritiky.

Áno, presne tak...hanbím sa a keby som Vám to úprimne nenapísala, zrejme by som obchádzala všetky zrkadlá na večné časy.

„Ja mám začať upratovať? Ja??? A čo som ja nejaký poskok? A kto mi to vôbec zaplatí? Upracem a čo? Nabehnú ľudia a lá primitívni a opäť tu rozhádzu svoje krámy a čučo fľaše. Bárš načo sa nad tým trápiť? Nie som za to zodpovedná a ten kto je, očividne mu na tom nezáleží“

A tak tu sedím v teple domova a snažím sa Vás pobúriť.

Hm...nebola by som dobrým vodcom a musíte si na mne ceniť, že to tak verejne priznám. Chcem zmeniť svet so sloganom: „Prečo práve ja sa mám podvoliť?“ Lenže keď každý druhý z Vás premýšľa tak ako ja v danej chvíli, svet padne na kolená.

Buďte iní, odvážnejší, chyťte ma za ruku a naučte ma stavať sa k veciam s pokorou. Nenechajte ma v tom samú a ja Vám budem za to vďačná.

Veľmi dobre viete kto som, tak si ma nájdite, budem Vás vrúcne čakať.

A text piesne od skupiny Elán nech je pre Vás uspokojujúcim vysvetlením toho, prečo zostávam nestranná.

Ak dozrie čas, nahradia ich vlastné, svojské slová.

*Život s nami hrá sa,
stále niečo strácaš: veci, sny a dávne lásky.*

*Útek nie je na tie straty liek,
nepomôže úspech ani vek.*

*Nech sa pozrieš kamkoľvek,
strácaš, strácaš, stále strácaš.*

*Kým som sám, vlastným všetky práva,
mince svojich slov.*

Kým som sám, ešte stále má čo lákať.

*Kým som sám, sám so štítom čistým,
zatiaľ stále viem,*

kým som sám, môžem prekročiť svoj tieň.

- Elán-